

i Strømme for Statsforbrydelser. Naar vi tage Hensyn dertil — jeg taler bestandigt om de abnorme Tilfælde — og tillige see hen til disse historiske Forhold, saa see vi der, at naar Folket befinder sig i en meer eller mindre kristelig Forsatning, naar det, om jeg saa maa sige, for Folkets Retsbevidsthed et Dieblig eller ogsaa for dets hele fremtidige Tilværelse gaar ned ad Bakke, saa kommer der saadanne Tilfælde frem, hvor det paa det Forunderligste viser sig, at Blodstrømme flyde for Statsforbrydelser, medens man derimod i de Tilfælde, hvor Blodet, efter som det stiller sig for den menneskelige Retsfærdighedsfølelse, burde have flydt, ligeoverfor Mordere, netop seer, at Loven ikke kan eller ikke bliver haandhævet. Man vil svare mig: Rom's Keisere ere ikke mere; en saadan Tilstand som den, hvortil jeg henlyde, vil ikke saa snart indtræde, Oplysning, Kultur, Civilisation o. s. v. ville altid forhindre, at en saadan Tilstand indtræder. Jeg vil blot bede den ærede Forsamling at kaste et lille Blik paa en Begivenhed, som er dem Alle bekendt fra den seneste Tid. Troer man ikke, at Statsforbrydelser i Preussen nu i dette Dieblig ville kunne blive straffede med Døden? Har man ikke seet Sagen mod Polakkerne, der vare anklagede for Højforræderi, har man ikke der seet, at hele Anklagen gik ud paa, at de skulde dømmes til Døden? Og der er vel ikke Tvivl om, at Dødsstraffen vilde være bleven eregeret, hvis de tilstrækkelige Data vare fremkomne. Hvorledes har man samtidigt dermed forholdt sig i Preussen ligeoverfor Militaire, hvor man — jeg behøver ikke at nævne Begivenhederne for Forsamlingen; thi de ere saa friske i Alles Erindring, — har overseet aldeles dem, der vare de virkelige Skyldige i Forbrydelserne, og hvor Livsstraffen er kommen til at træde i Skygge. Jeg er overbevist om, at Livsstraffen i politiske Forbrydelser vil fremtræde i et skarpt Lys i den Tilstand, hvori Preussen nu er. Jeg siger, at for min Betragtning stiller saadanne Ting sig meget ofte saaledes, at de ere en abnorm, men tillige consequent Følge af Udviklingsstrinet i Samfundet, saa at jeg ikke tør forsvare for mig selv at stemme for Dødsstraffen for Statsforbrydelser, hvor der ikke er Tale om en bestemt

Blodsflyd, f. Ex. Attentat paa Kongens, Dronningens eller Thronfølgerens Liv, men hvor det angaaer saadanne Forbrydelser, som omhandles i §§ 71, 72, 74 og 75, tør jeg ikke være med til at sætte Livsstraf alternativt med Tugthuusarbejde paa Livstid — thi derved aabnes der Afgang for Vilkaarlighed i urolige Tider — og endnu mindre kan jeg være med til at følge hele den Vej, hvorpaa det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) er flaaet ind, idet han lagde Vægt paa, at Benaadningsretten er sat ved Siden af Livsstraffen overhovedet. Det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) meente, at Benaadningsretten hører nødvendig sammen med Spidsen af Statslivet. Det kan gjerne være; den har i alt Fald her i Landet været knyttet dertil fra Arilds Tid, men jeg siger, at det er ikke at stole paa, hvad det ærede Medlem anfører som utvivlsomt, at ingen Vilkaarlighed vil finde Sted under urolige Tider og under Forhold som dem, vi have seet netop hertilands, hvor det var Brindser, der ansørte Oprørerne. Skulde der ikke under saadanne Forhold fremkomme Tilfælde af Vilkaarlighed? Jeg tvivler meget paa Andet, end at det vil blive Tilfældet. For Resten skal jeg villigt anerkende, at det er et personligt Skjøn, der maa afgjøre et saadant Spørgsmaal; men jeg kan for mit Vedkommende ikke troe Andet, end at Benaadningsretten meget ofte vilde kunne lede til en Vilkaarlighed, som vilde nedbryde Retsbevidstheden overfor Loven. Der er eet Hensyn endnu, som jeg for mit Vedkommende har maattet gøre gjældende, naar jeg betragtede denne Sag; det er det, at vort Narhundrede har fremviiist saa særegne Forhold med Omvæling af Statsordninger og Statsforsatninger, at jeg ikke tør sige Andet, end at disse Statsordninger have ofte været berettigede, ofte været Fremskridt osv. Men jeg har endnu stærkere maattet see hen paa saadanne flaaende Exemppler, som vise, at, hvis Livsstraffen var traadt frem i sin Strengthed ved saadanne Omvælinger, vilde Tilstande, der have været overordentlig heldbringende baade for de europæiske og for enkelte Landes Forhold, aldeles ikke kunne tænkes. Der sidder for Dieblicket en Monarch paa en af Europas største Throner,